gatorní potlesk a přešlo se k dalšímu bodu jednání, při čemž celkový zájem poslanců pohyboval se přibližně na stejné úrovni jako dříve. Je pravda, že předseda několikráte zvonil se slovy »prosím o klid«; je-li již tento fakt napomínání poslanců při tak důležitém jednání sám o sobě podivný, je tím vážnější skutečnost, že předsedovi poslanecké sněmovny se nezdařilo ani zdaleka sjednati žádoucí stupeň pozornosti poslanců.

Účast poslanců byla dosti značná (dle odhadu asi 120—140 poslanců), ovšem nikoliv k vůli zájmu o osnovu civilního řádu soudního, nýbrž k vůli tomu, že po předložení osnovy provedena byla volba jednoho místopředsedy sněmovny, k níž musila býti nezbytná presence zajištěna. Při tom, abych tak řekl, se »svezl« i civilní řád soudní, aby ho nestihl osud osnovy občanského zákoníka, která se projednávala po prvé tak, jak se uvádí v čís. 8 »Právní prakse«.

V prostoru pro předsednictvo sledoval projednávání osnovy civilního řádu soudního hlavní autor jeho, univ. prof. dr. Václav Hora, toho času i děkan právnické fakulty university Karlovy společně se svými hlavními spolupracovníky z ministerstva unifikací. Třebaže ministr Šrámek zdůraznil ve svém projevu zásluhu prof. Hory i jeho spolupracovníků o osnovu civilního řádu soudního, nenalezl se nikdo z přítomných, kdo by konstatoval, že hlavní tvůrce projednávané osnovy při zahajovacím jednání v parlamentě je přítomen.

Ani řečníkům osnovu komentujícím, nebyla věnována náležitá pozornost. Dále jsem již jednání nesledoval, ježto bylo velmi špatně rozuměti na galerii pro velký hluk, který působili přítomní poslanci vzájemnými rozhovory v zasedací síni při projednávání a projevech řečníků.

Četl-li jsem o několik dnů později, že také osnova zákona železničního nemohla býti dána na pořad schůze parlamentu pro nedostatečnou presenci, stává se neodbytnou otázka, je-li si parlament vědom své odpovědnosti vůči občanstvu. Bylo by však účelno, aby občanstvo užilo co nejhojněji výhody veřejnosti zasedání parlamentních schůzí a přesvědčilo se na vlastní oči a uši, jak ve skutečnosti plenární schůze parlamentu jsou konány.

Nejednotnost judikatury o promlčení dle § 1042 obč. zák.

O této záležitosti stala se již zmínka v tomto časopise (str. 193) a shledáno správným stanovisko, zastávané v rozhodnutích č. 14.009 a 15.113 Sbírky nejv. soudu. Oproti tomu pak poukázáno bylo na nesprávnost právního názoru, zastávaného v rozhodnutí č. 15.320 Sbírky n. s., k němuž dospěl nejvyšší soud tím, že přehlédl, že ustanovení § 1486, č. 3 obč. zák. bylo ustanovením § 194 III. dílčí novely podstatně změněno a že tudíž rozhodnutí ze dne 17. XII. 1873, č. 5177 knihy judikátů, č. 81, které již v rozhodnutí č. 15.113 Sbírky n. s. bylo prohlášeno za nyní již bezvýznamné, nelze na dnešní právní stav aplikovati.

Analogicky má se věc i pokud se týče promlčení nároku co do pohledávek, uvedených v § 1480 obč. zák. I pohledávky tu uvedené, zanikají ve 3 letech a proto právem a v souhlase s rozhodnutím č. 14.009 Sb. n. s. vzhledem k tomu, že pro druh pohledávek v tomto zákonném ustanovení uvedených, stanoví se promlčecí lhůta tříletá, tedy i nárok, který opřen jest o důvod § 1042 obč. zák., pokud jest založen na nároku dle § 1480 obč. zák., který rovněž byl změněn ustanovením § 192, III. dílčí novely, promlčuje se ve 3 letech. Vzdor tomu rozhodnutí nejvyššího soudu ze dne 23. IX. 1936 Rv II 901/34, č. 15.430 Sb. n. s. chybně shledává správným názor odvolacím soudem v tomto případě zastávaný, totiž, že dle § 1480 obč. zák. promlčují se ve 3 letech pouze příspěvky na výživu, nikoliv však náhradní nároky ve smyslu § 1042 obč. zák. vznesené, jež nemají prý již povahy příspěvků na výživu, nýbrž že jsou to nároky na podkladě jednatelství, promlčující se — ovšem dle mylného názoru nejvyšším soudem převzatého, — po uplynutí 30ti leté lhůty, v § 1479 obč. zákona stanovené.

Mylný názor stran 30tileté promlčecí lhůty zastává i profesor Dr. Sedláček v Roučkově - Sedláčkově komentáři k Čsl. zákoníku občanskému str. 682 i. f., neboť promlčecí

30tiletá lhůta neplatí bezvýhradně, nýbrž s omezením, správně v rozhodnutí č. 14.009 Sb. n. s. vytčeným a výstižně v rozhodnutí č. 15.113 Sbírky n. s. odůvodněným.

V této souvislosti nelze neprojeviti přání, aby nejvyšší soud ve svých rozhodnutích analogicky, jako činí nejvyšší správní soud, uváděl praejudikaturu a v případě, že se od této odchyluje, aby odůvodnil, proč svůj právní názor opouští a dospívá k jinému, dokonce snad opačnému. Tím by se zvýšila jak jednotnost judikatury, najmě ve stolicích nižších, tak zejména došlo by také ke zvýšení právní jistoty a bezpečnosti. Adolf Kocna.

Advokatenkniffe.

Advokát Dr. Pavel Knöpfmacher, Mikulov, píše nám ke glose, uveřejněné v sešitě 3, str. 104:

„Uvádíte, že něm. říšský soud schválil případ, v němž strana žalující získala soudní příslušnost tím způsobem, že podala žalobu proti cizinci u svého vlastního nepříslušného soudu, žaloba pro nepříslušnost s náhradou útrat byla zamítnuta a že pak žalobce znovu žaloval na základě protipohledávky žalovaného před tímtéž soudem, který se nyní stal příslušným.

V praksi nedá se tímto německým receptem mnoho spraviti, poněvadž každý soudce žalobu, podanou bez bližšího odůvodnění příslušnosti u sudiště strany žalující by a limine odmítl, čímž nenastanou žádné útraty, jež by straně žalované mohly dáti příležitost odůvodniti sudiště.

Jediné, co by v knize »Advokatenkniffe« str. 67 mohlo býti shledáno zajímavým, jest nápad, získati si uměle příslušnost soudu. Tento nápad není nový, neboť nejvyšší soud ve Vídni jej již před 30 lety akceptoval a vyslovil ve svém rozh. ze dne 10. září 1907, Z. 11.946, uveřejněném v Gellers Zentralblatt č. 11/1907 právní názor, že i uměle stranou žalující vykonstruované sudiště příslušnost odůvodňuje.

Mnohem zajímavější jest rozsudek něm. říš. soudu ze dne 12. května 1936, J. W. 36, č. 2532, v němž tento uvádí: »... Smlouva o úplatku, jíž Němci uzavrou s úředníkem jihoamerické republiky, nemůže býti označena jako nemorální, když tento úplatek jest zvykem a když jiným způsobem nemohou býti dosaženy objednávky pro německé firmy...«

Tento judikát vyhovuje jistě očištěnému právnímu pojetí německo-národně-socialistickému« (»geläuterte nationalsozialistische Rechtsauffassung«).

Není třeba kritisovat toto rozhodnutí."

Glosa námi uveřejněná měla ovšem na mysli takovu žalobu proti cizinci, která byla co do příslušnosti odůvodněna (na př. tvrzením, že žalovaný má zde jmění, což nebylo pravda), takže nemohla býti soudem odmítnuta a limine, nýbrž teprve po projednání námitky místní nepříslušnosti. Ostatní sdělení zasílatele však jest zajisté cenným příspěvkem pro sledování vývoje právního nazírání na dobré mravy.

CPO a soudnictví.

Nedostaví-li se strana k soudnímu roku včas, protože byla zdržena cvičením CPO (neočekávaným cvičným leteckým útokem, který ji donutil, uchýliti se do nejbližšího domu, nebo jinak znemožnil pokračování v cestě nebo jízdě k soudu, ač za normálních okolností by podle předvídání bývala musela k soudu dojíti včas), jest na snadě, že v případě zmeškání má nárok na navrácení v předešlý stav. Tento prostředek však jest poněkud nepřiměřený významu překážky, neboť loyální občan, který dodržuje zásady cvičení CPO, bere tím na sebe povinnost nésti útraty navracovacího řízení, kdežto ten, kdo nedbaje cvičení, pokračuje ve své cestě, odvrátí od sebe tento nepříjemný následek. Odpovídalo by významu cvičení CPO, kdyby podobné překážky byly subsumovány pod § 477 č. 4 c. ř. s., a kdyby ministerstvo spravedlnosti dalo soudům pokyny, že mají vzíti zřetel na to, jak dlouho překážka nastalá cvičení CPO trvala, a že z moci úřední mají v takových případech soudní roky o dobu trvání překážky (obyčejně ¼ nebo ½ hodiny) posunouti a vyčkati, zda se